

derom kunne vi vist Alle være enige, at det lokale Politii, hvad enten det nu skal udøves af de høiere Dørrighedspersoner eller af Sognefogderne, ikke kunde afgive nogen stor Garanti for, at Dvergeb eller urigtig Forstaaelse af Loven bliver forhindret. Jeg mener for min Del, at naar man i det Hele taget anser Kontrol paa dette Omraade for ønskelig, og jeg tror, at den er i høj Grad ønskelig, vil der ikke være noget Tidspunkt, hvor den er mere fornøden, end netop naar Loven skal til at træde i Kraft. Jeg skal derfor meget indtrængende henstille, at denne Sag ikke maa blive taget altfor let, men at man vil se paa den fra forskjellige Sider og ikke uden videre smide disse Kontrolbestemmelser bort. — Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig hertil. Jeg antager forøvrigt med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at en vedvarende Behandling af disse Spørgsmaal i denne Sal ikke vil faae overordentlig stor Betydning med Hensyn til det endelige Resultat; den forgænger sig i faa mange forskellige Betragtninger, der mere egne sig til Fremførelse og Bedømmelse i et Udvalg end her i Salen, og jeg vil derfor ønske, at man vilde indskrænke sig til de egentlig større Spørgsmaal, forsaavidt der endnu maatte være Nogen, der ønskede at udtale sig om Sagen.

Alberti: For mit Vedkommende kan jeg være enig med den høitærede Minister i, at en Fiskerilovs Opgave er at begrænse Fiskeriets Udøvelse, og jeg skal for mit Vedkommende tillige være meget villig til at understøtte Ministeren i, at en Lov kommer ud snarest mulig, men jeg maa her sige tillade mig nogle Bemærkninger, da jeg ikke finder den historiske Udvikling af Fiskeriet tilstrækkelig omtalt i Anmærkningerne til Lovforslaget. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa vor Fiskerilovgivning hidtil er sat værk, maa have en meget betydelig Indflydelse paa Affattelsen af den foreliggende Lov. Derfor det er saaledes, at de samme Hovedgrundtætninger, som staa i denne Lov, have været Lov i Danmark fra Christian den Femtes Tid, ja endog for Christian den Femtes Tid, og det er virkelig saaledes, tror jeg, at man maa undersøge, hvorledes Domstolene og de større Godseiere, hvis Grundstrætninger stode til Havet, have opfattet og faaet Lov til at opfatte denne Lov, og om disse store Godseiere, som have Kysten i deres Besiddelse, have haft Udgang til at forhindre den fattige Fisker fra at drive sin Næringsvei. Jeg tror, at en historisk Undersøgelse af dette Spørgsmaal er nødvendig, naar man vil vide, hvorledes denne Lov, der foreligger her, vil blive forstaaet i Fremtiden af de Myndigheder, som ville komme til at sætte den i Udøvelse og i Kraft. Jeg skal tillade mig at gaa nærmere ind paa nogle forskellige Punkter i dette Stykke. Der staaer sige i § 1, at Havfiskeriet, Fiskeriet paa den fælle Sø, er tilgængeligt for alle danske Un-

dersaatter. Den Regel har i Virkeligheden været gjældende lige siden den Tid, vi fik Lovgivning om Fiskeriet. Man sagde den Gang, at Fiskeriet tilhørte Kongen, men saalænge Cnevoldsmagten herskede her, var Kongen det Samme som Staten, og saaledes har i Virkeligheden Fiskeriet altid været anset for at være underkastet Statens Højhed — jeg taler her om Fiskeriet i det aabne Hav og i de Fjorde, der staa i Forbindelse dermed. Naar nu den høitærede Minister fremsætter dette Lovforslag, kommer han med den samme Indskrænkning i § 3, som staaer i Christian den Femtes Lov nemlig, at Ret til Fiskeri med Aalegaarde i Havet alene tilkommer Kystseierne. Ved Aalegaarde forstås selvfølgelig de Aalegaarde, som staa fast i Strandbredden og strække sig ud med Fletninger af Træ og med Ruser i Søen. Men hvorledes er nu denne Bestemmelse om, at Kystseierne kunne anlægge Aalegaarde, bleven forstaaet i Praxis? Den er bleven forstaaet saaledes, at Kystseierne have hele Aalefiskeriet, og det ikke blot, naar det drives fra Aalegaarde, men ogsaa naar det kun drives fra Aaleruser, som staa i den aabne Sø, og som alene er tilgængelige at røgte ved Hjælp af Baad, hvormod Aalegaarde skulle røgtes fra Land, og det er derfor, at Lovgivningen har givet Kystseierne Udgang til at have Aalegaarde. Jeg vil ikke bestride det, at Kystseierne beholde denne Udgang, men det, jeg vil søge at føre igjennem her, er, at naar vi give en ny Lov angaaende Fiskeriet i Havet paa dansk Eterritorium, skulle vi ikke give Kystseierne Ret til det Aalefiskeri, som drives fra Baad. Der er saaledes i Overretten affaagt en Dom — for at jeg skal komme ind paa det Praktiske — hvorved Besidderen af Greystabet Holsteinborg, som har den Ære at være Medlem af dette Thing, har udenluffet Fisserne fra at fange Aal med Ruser i den aabne Strand udfor Bisserup. Derved er der etableret den Grundtætning, at paa hele den Kyststrækning, som Besidderen af Greystabet Holsteinborg har ud til Beltet, kan han forbyde alle Fiskere at drive Fiskeri med Ruser, som staa i det aabne Hav og alene er tilgængelige fra Baad. Jeg siger, at det er en Misforstaaelse af den Bestemmelse, som staaer i Christian den Femtes Lov, 5te Bog, 10de Kapitel, og jeg tror, at det var det Bedste, om vi kunde faae en ny Fiskerilov saaledes, at Fiskerne fik Udgang til at drive Aalefiskeriet i det aabne Hav fra Baad ved Ruser. For nylig har en anden Godseier ved Beltet — han er ogsaa Greve, men ikke i dette Thing — ligeledes forbudt nogle Fiskere at drive Aalefiskeri ved Ruser og det netop i Kraft af den Dom, som jeg nys nævnte. Denne sidste Dom er affaagt ved en Naboret, nemlig ved Bester-Flakkebjerg Herredsret. Saaledes gaar det hele Kysten om i Sorø Amt. Naar man kommer til Korsør, tilegner Korsør Byraad sig fuldstændig Eiendoms-